

DR. MOLNÁR MIKLÓS VIKTOR
ÜGYVÉDI IRODA
SZAKJOGÁSZ MEGOLDÁSOK

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG			
Ügyszám:	10 / 1249 - 2 / 2019		
Érkezett:	2019 SEPT 03.		
Példány:	1	Kezelőiroda:	
Melléklet:	0 db		<i>ju</i>

Alkotmánybíróság
részére

Budapest
Donáti u. 35-45.
1015
Postacím: 1535 Budapest, Pf. 773.

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/1249/2019
I. fokú bírósági ügyszám: 12.P.91.778/2017
II. fokú bírósági ügyszám: 57.Pf.638.473/2018

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott

indítványozók korábban csatolt meghatalmazással igazolt jogi képviselőjeként a T. Alkotmánybíróság titkárától, Dr. Bitskey Botond főtitkár úrtól származó, részemre 2019. augusztus 14. napján postai úton kézbesített IV/1249-1/2019 ügyszámú tájékoztatásra az alábbi

alkotmányjogi panasz kiegészítését

terjesztem a Tisztelt Bíróság elé.

Továbbra is változatlanul kérjük a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg az indítványozók vállalkozáshoz való alapjogának sérelmét, valamint a Fővárosi Törvényszék 57.Pf.638.473/2018/9. számú ítéletének alaptörvény-ellenességét és ezen ítéletnek az Abtv. 43. §-ának megfelelően történő megsemmisítését!

A 2019. július 05. napján kelt alkotmányjogi panasz indítványunkban foglaltakat fenntartjuk, annak tartalmát teljes egészében nem kívánjuk jelen beadványban megismételni, azt csak a szükséges mértékben foglaljuk össze. A IV/1249-1/2019 ügyszámú tájékoztatásban foglaltakra tekintettel alkotmányjogi panasz indítványunkat az alábbiak szerint egészítjük ki:

1. Az alkotmányjogi panasz érdemi indokolásának kiegészítése
- a) Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseinek ismételt pontos megjelölése

Alaptörvény M) cikk

(1) Magyarország gazdasága az értéktéremtő munkán és a vállalkozás szabadságán alapszik.

Alaptörvény VI. cikk

(3) Mindenkinek joga van személyes adatai védelméhez, valamint a közérdekű adatok megismeréséhez és terjesztéséhez.

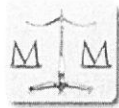
(4) A személyes adatok védelméhez és a közérdekű adatok megismeréséhez való jog érvényesülését sarkalatos törvénnyel létrehozott, független hatóság ellenőrzi.

Alaptörvény XII. cikk

1065 Budapest, Nagymező u. 45. I/2.

Honlap: www.drmolnarmiklos.hu, e-mail: info@drmolnarmiklos.hu

Tel: 1/6464-777, Mobil: +36-30/495-4350

(1) Mindenkinek joga van a munka és a foglalkozás szabad megválasztásához, valamint a vállalkozáshoz. Képességeinek és lehetőségeinek megfelelő munkavégzéssel mindenki köteles hozzájárulni a közösség gyarapodásához.

Alaptörvény XIII. cikk

(1) Mindenkinek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez. A tulajdon társadalmi felelősséggel jár.

Alaptörvény XVIII. cikk

(7) Mindenkinek joga van abhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.

b) A megsemmisíteni kért bírói döntés alaptörvény-ellenességének indokolása

I. A vállalkozáshoz való alapjog sérelméhez fűzött kiegészítés

A vállalkozáshoz való alapjog sérelme vonatkozásában az alkotmányjogi panaszban hivatkoztunk az Alaptörvény M) cikk (1) bekezdésére, valamint a XII. cikk (1) bekezdésére, amelyek deklarálják a vállalkozás szabadságához való alapjogot, amely az indítványozók - mint minden magyar embernek - személyéhez tapadó alapvető jog.

„Alaptörvény M) cikk

(1) Magyarország gazdasága az értéketermelő munkán és a vállalkozás szabadságán alapszik.

Alaptörvény XII. cikk

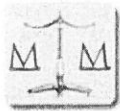
(1) Mindenkinek joga van a munka és a foglalkozás szabad megválasztásához, valamint a vállalkozáshoz. Képességeinek és lehetőségeinek megfelelő munkavégzéssel mindenki köteles hozzájárulni a közösség gyarapodásához.”

Az alkotmányjogi panasz indítványunkban rámutattunk, hogy az indítványozók a vállalkozáshoz való joguk alapján eldönthetik, hogy:

- vállalkoznak-e, avagy sem;
- milyen típusú vállalkozást kívánnak üzemeltetni (Pl.: idegenforgalmi, vendéglátóipari, kereskedelmi, stb.);
- milyen módon kívánják vállalkozásukat üzemeltetni (Pl.: egyéni vállalkozóként vagy gazdasági társaságon keresztül);
- hol kívánnak vállalkozást üzemeltetni (Pl.: vidéken/nagyvárosban/fővárosban, közterületen/magánterületen, stb.)

Ismételten kiemeljük, hogy a vállalkozáshoz való jog az élethez való alapjoggal ellentétben nem határtalan alapjog, a jogszabályok, valamint mások jogai egyfajta általános keretek közé szorítják azt. Az állampolgároknak a vállalkozáshoz való jog gyakorlása során tehát tiszteletben kell tartaniuk mások jogait, valamint a hatályos jogszabályokat. Így a vállalkozáshoz való jog gyakorlása keretén belül mindenkinek, így az indítványozóknak is tiszteletben kell tartaniuk mások személyéhez fűződő adataik védelméhez való jogát. Látszik, hogy két eltérő személycsoportosulások alapjogainak ütközéséről is szó van, amelyet azonban csak alábbiakban fogunk részletezni.

A **3194/2014. (VII.15.) AB határozat** a vállalkozáshoz való alapjog kapcsán – hivatkozva a 3062/2012. (VII. 26.) AB határozatra, valamint 54/1993. (X. 13.) AB határozatra – rögzítette,

hogy: „A vállalkozás joga azonban egy bizonyos, a vállalkozások számára az állam által teremtett közgazdasági feltételrendszerbe való belépés lehetőségének biztosítását, másként megfogalmazva a vállalkozóvá válás lehetőségének – esetenként szakmai szempontok által motivált feltételekhez kötött, korlátozott - biztosítását jelenti. A vállalkozás joga nem abszolutizálható, és nem korlátozhatatlan: senkinek sincs alanyi joga egy meghatározott foglalkozással kapcsolatos vállalkozás, sem pedig ennek adott vállalkozási jogi formában való gyakorlásához. A vállalkozás joga annyit jelent - de annyit alkotmányos követelményként feltétlenül -, hogy az állam ne akadályozza meg, ne tegye lehetetlenné a vállalkozóvá válást.”

A Fővárosi Törvényszék hivatkozott 57.Pf.638.473/2018/9. számú ítélete azonban a T. Alkotmánybíróság 3194/2014. (VII.15.) AB határozatában foglaltakkal szemben az állami igazságszolgáltatás megnyilvánulásaként gyakorlatilag megakadályozza azt, hogy a jogkövető állampolgárok gazdasági társaság (illetve az abban fennálló üzletrész) megvásárlásával vállalkozási tevékenységet folytathassanak. Az 57.Pf.638.473/2018/9. számú ítélet ugyanis olyan joggyakorlatot teremthet, amely arra sarkallja a jogkövető állampolgárokat, hogy ne bízzanak meg a többi állampolgár állításában (Míserint jelent esetben „Az eladni kívánt Bt.-nek minden szükséges engedélye megvan!”), hanem a hatályos jogszabályok rendelkezéseivel és a közigazgatási hatóságok gyakorlatával szembe helyezkedve a gazdasági életben mindennaposan előforduló gyors szerződéskötések helyett a körülményesebb és eleve eredménytelennek ígérkező „közigazgatási szervektől való információkérés” útját válasszák. Álláspontunk szerint ez az út – az alkotmányjogi panaszban már említett indokoknál fogva – egyértelműen eredménytelen, kilátástalan és a gyakorlatban kivitelezhetetlen.

A **3194/2014. (VII.15.) AB határozat** kiemelte továbbá, hogy:

„Az Alkotmánybíróság gyakorlatában a foglalkozáshoz, vállalkozáshoz való alapjog a szabadságjogokhoz hasonló védelemben részesül az állami beavatkozások és korlátozások ellen. Ezen korlátozások alkotmányossága ugyanakkor más-más mérce alapján minősítendő aszerint, hogy a foglalkozás gyakorlását vagy annak szabad megválasztását korlátozza-e az állam, s az utóbbin belül is eltérő a megítélés az adott foglalkozásba kerülés szubjektív, illetve az objektív korlátokhoz kötésének megfelelően. A foglalkozáshoz, vállalkozáshoz való jogot az veszélyezteti a legsúlyosabban, ha az ember az illető tevékenységtől el van zárva, azt nem választhatja. A szubjektív feltételek előírása is a választási szabadság korlátozása. Ezek teljesítése azonban elvileg mindenkinek nyitva áll (ha nem, akkor a korlát objektív).”

Álláspontunk szerint a Fővárosi Törvényszék hivatkozott 57.Pf.638.473/2018/9. számú ítéletében nem jogalkotói, hanem jogalkalmazói korlátozásról szól, amely az indítványozók vállalkozáshoz való jogát szubjektív módon korlátozza, ugyanis nem expressis verbis mondja ki azt, hogy az indítványozók vállalkozáshoz való joguk keretén belül nem folytathatnak egy konkrét vállalkozási módozatot (objektív korlátozás), hanem olyan előfeltételt (a szakigazgatóságnál való tudakozódást a megvásárolni szándékozott Bt. engedélyeiről) támaszt az indítványozókkal szemben, amelynek sem az indítványozók, sem más állampolgár a gyakorlati életben nem tud eredményesen eleget tenni, ugyanis a „szakhatóság” – ahogyan az alkotmányjogi panasz indítványhoz csatolt mellékletek is alátámasztják - nem adja meg a kívánt tájékoztatást.

Ezzel a követelménnyel tehát a Fővárosi Törvényszék elzárta az indítványozókat attól, hogy visszaköveteljék a foglalkozóként [REDACTED] észére átadott 800.000,- Ft összeg kétszeresét, 1.600.000,- Ft összeget, amellyel az indítványozóknak nemcsak a vállalkozáshoz való alapvető joga, hanem a vagyonhoz és így a tulajdonhoz való joga is sérült.

A Fővárosi Törvényszék hivatkozott 57.Pf.638.473/2018/9. számú ítéletével nem fogadta el azt az indítványozók részéről, hogy a gazdasági társaság üzletrészenek megvásárlásakor a velük szerződő fél [REDACTED] tájékoztatását vegyék alapul, hanem megkövetelte azt, hogy a társaság engedélyeire nézve az indítványozók a szerződés megkötését megelőzően érdeklődjenek a „szakhatóságoknál”. Ilyen módon azonban az indítványozóknak nem nyílt lehetőségük további érdemi információhoz jutni a társaság engedélyeit illetően. **A jelenleg hatályos Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 6:62. § (1) bekezdése írja elő a felek együttműködési és tájékoztatási kötelezettségét. Az indítványozók tehát okkal bízhattak abban, hogy a velük ügyvéd által szerkesztett írásbeli szerződést kötő [REDACTED] [REDACTED] a törvényi kötelezettségeinek eleget téve megfelelően tájékoztatta az indítványozókat a megvásárolni szándékozott társaság meglévő engedélyeit illetően.**

Ennélfogva megállapítható, hogy a Fővárosi Törvényszék 57.Pf.638.473/2018/9. számú ítéletével korlátozta az indítványozók vállalkozáshoz való jogát. Akként korlátozta a vállalkozáshoz való jogot, hogy amennyiben az indítványozók azt úgy akarják gyakorolni, hogy a jogszabályi környezetben kialakított jogintézményeket (foglaló) is alkalmazni kívánják, ahhoz a fentiekben már kifejtett, teljesíthetetlen többletkövetelményt támasztott. Az eredményes tudakozódás teljesíthetlenségét az alkotmányjogi panasz indítványhoz csatolt mellékletekkel már alátámasztottuk.

Ptk. 6:62. § [Együttműködési és tájékoztatási kötelezettség]

(1) A felek kötelesek a szerződéskötési tárgyalások alatt, a szerződés megkötésénél, fennállása alatt és megszűntetése során együttműködni és tájékoztatni egymást a szerződést érintő lényeges körülményekről.

A 640/B/1993. AB határozat kimondta továbbá, hogy:

„A vállalkozás jogának alapjogi minőségéből az következik, hogy az csak akkor és olyan mértékben korlátozható, amennyiben a korlátozás végső eszközének fennállnak az alkotmányos indokai. Az Alkotmánybíróság számos határozatában követett eddigi gyakorlata szerint a korlátozás akkor nem alkotmányellenes, ha az elérni kívánt alkotmányos cél szempontjából elkerülhetetlen és arányos mértékű.”

Álláspontunk szerint azonban a Fővárosi Törvényszék 57.Pf.638.473/2018/9. számú ítéletében feltüntetett korlátozás nem elkerülhetetlen, ugyanis a végleges szerződés megkötésének elmaradására és az előszerződés felmondására egyértelműen nem az összes fél hibájából, hanem [REDACTED] hibájából (a társaság engedélyeire vonatkozó hibás tájékoztatásából) ered. Ennélfogva a vállalkozáshoz való jog korlátozása önkényes, továbbá aránytalan, amelynél fogva az indítványozók 800.000,- Ft összegű, visszakövetelhető foglalótól estek el.

A korábbiakban hangsúlyozzuk továbbá, hogy a jegyző által a bejelentésekről vezetett nyilvántartás azonban nem jelenti azt, hogy a bejelentőknek (így a [REDACTED] nek) engedélyük is van a kereskedelmi tevékenység végzésére, ugyanis arra kifejezett szakhatósági engedéllyel is kell rendelkezniük!

A bejelentésekről vezetett nyilvántartásban a „meleg- és hideg ételek” forgalmazásának bejelentésre tehát nem jelenti azt, hogy a bejelentőnek ezen tevékenység végzésére feljogosító kifejezett engedélye is lenne. Amennyiben pedig valamilyen engedélye van, úgy annak tartalmára vonatkozóan (Például: a konkrét engedély milyen korlátozásokat tartalmaz) a bejelentésekről vezetett nyilvántartás nem tartalmaz információt.

Mivel azonban az indítványozók a fent említett „előszerződés és együttműködési megállapodás” megnevezésű okirat aláírását megelőzően nem voltak olyan irat (Pl.: előszerződés, bírósági határozat, stb.) birtokában, amivel a [REDACTED] [REDACTED] vel kapcsolatban bármiféle érintettséget, jogi érdeket tudtak volna igazolni, így az engedélyező hatóság a Bt. engedélyére vonatkozóan akkor sem adott volna semmiféle tájékoztatást, amennyiben az indítványozók az említett okirat aláírását megelőzően tudakozódnak az engedélyező hatóságnál.

A tisztelt Alkotmánybíróság 34/1994. (VI. 24.) AB határozatában (III. rész 2. pont) is kifejezésre juttatott állandó gyakorlata szerint [21/1990. (X. 4.) AB határozat (ABH 1990, 77.); 7/1991. (II. 28.) AB határozat (ABH 1991, 25.), 28/1991. (VI. 3.) AB határozat (ABH 1991, 114.)] az alapjogok rendszerint a jogi személyekre is vonatkoznak, így az alapjogok alkotmányos védelmét általában a jogi személyek is érvényesíthetik. Tehát a jogi személyeket (jelen esetben a [REDACTED] [REDACTED] megilleti, megillette a személyes adatainak azt Alaptörvény VI. cikk (3) bekezdésében deklarált védelme, így a tőlük teljesen független harmadik személyek (jelen esetben az indítványozók) részére a közigazgatási hatóságok nem adhatták volna ki a jogi személyre, mint a hatósági engedély jogosultjára vonatkozó adatokat. A fent hivatkozott PE-06/ÉÁO2/01690-2/2019 ügyiratszámú végzésben az is kifejtésre került, hogy az ilyen engedélyekre vonatkozó információkérés nem minősül közérdekű adatigénylésnek.

Következtetésként állapítható meg, hogy a Fővárosi Törvényszék 57.Pf.638.473/2018/9. sz. ítéletével olyan magatartást követelt meg az indítványozóktól, amelyet a hatályos jogszabályok, illetőleg más személyek jogai nem tesznek lehetővé. Ezáltal az 57.Pf.638.473/2018/9. sz. ítélet sérti az indítványozók vállalkozáshoz való alapjogát.

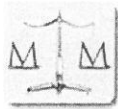
Alaptörvény VI. cikk

(3) Mindenkinek joga van személyes adatai védelméhez, valamint a közérdekű adatok megismeréséhez és terjesztéséhez.

(4) A személyes adatok védelméhez és a közérdekű adatok megismeréséhez való jog érvényesülését sarkalatos törvénnyel létrehozott, független hatóság ellenőrzi.

Ahogy fentebb már utaltunk rá, jelen esetben két alapjog áll egymással szemben a vállalkozási tevékenység megindításakor: egyrészt az indítványozók vállalkozáshoz való joga, másrészt pedig harmadik személynek [REDACTED] [REDACTED] a személyes adatainak védelméhez való joga. A Fővárosi Törvényszék a hivatkozott ítéletében azt követelte meg a vállalkozáshoz való jogukat gyakorolni kezdő indítványozóktól, hogy az általuk megvásárolni szándékozott gazdasági társaságra vonatkozóan tudakozódjanak a „szakhatóságoknál” arra nézve, hogy a gazdasági társaságnak milyen engedélyei vannak a tevékenysége folytatására. Az ilyen fajta engedélyek azonban tartalmazzák, avagy tartalmazhatják harmadik személyek (magának a gazdasági társaságnak, vagy annak tulajdonosának, ügyvezetőjének) személyes adatait, amelyből adódóan kerül képbe ezen harmadik személyek személyes adataihoz való joga. Ezen harmadik személyeknek törvényben meghatározott joga és ésszerű érdeke is, hogy számukra ismeretlen személyek a személyes adataikat ne ismerhessék meg.

Megjegyzendő, hogy a hatályos Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:43. § e) pontja a személyiségi jogok között nevesíti a személyes adatok védelmét. A Ptk. 3:1. § (3) bekezdése szerint a jogi személy személyhez fűződő jogaira a személyiségi jogokra vonatkozó

szabályokat kell alkalmazni. Ez alól csak azok az esetek képeznek kivételt, amennyiben a személyiségi jog a védelem jellegénél fogva csupán az embert illetheti meg.

Következtetésként állapítható meg, hogy a Fővárosi Törvényszék 57.Pf.638.473/2018/9. sz. ítéletével olyan magatartást követelt meg az indítványozóktól, amelyet a hatályos jogszabályok, illetőleg más személyek jogai nem tesznek lehetővé. Ezáltal az 57.Pf.638.473/2018/9. sz. ítélet sérti az indítványozók vállalkozáshoz való alapjogát.

II. A tulajdonhoz való jog sérelme

Az Alaptörvény XIII. cikke deklarálja a tulajdonhoz való jogot, egyúttal garantálja annak védelmét.

Alaptörvény XIII. cikk

(1) Mindenkinek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez. A tulajdon társadalmi felelősséggel jár.

A fentiekben kifejtetteknek megfelelően az indítványozók – az elsőfokú ítélettel összhangban – foglaló jogcímén 1.600.000,- Ft összegre jogosultak, mivel [REDACTED] a szerződés-kötést megelőzően nem megfelelően tájékoztatta az indítványozókat arról, hogy a BÚR-KIRÁLY Bt. milyen engedéllyel rendelkezik a tevékenysége folytatására, különös tekintettel arra, hogy milyen korlátozásokat tartalmaz az engedély. A Fővárosi Törvényszék - mint másodfokú bíróság - hivatkozott 57.Pf.638.473/2018/9. számú ítéletével ennek csak a felét, azaz 800.000,- Ft összeget ítélt meg az indítványozók részére, amelynek indokolása lényegében az volt, hogy az indítványozók és [REDACTED] egyaránt hibázott az „előszerződés és együttműködési megállapodás” megkötése során. Ennélfogva az indítványozók vagyona a másodfokú ítélet következtében 800.000,- Ft összeggel csökkent, egyfajta „káruk” keletkezett, sértve ezáltal a tulajdonhoz való jogukat.

A másodfokú ítélet úgy korlátozta a indítványozók vagyonhoz – mint tulajdonhoz – való jogát, hogy nem indokolta semmilyen jogszabályi hivatkozással azt, hogy az indítványozók milyen módon tudtak volna eleget tenni a Fővárosi Törvényszék eljáró bírái által támasztott követelményeknek. Az alkotmányjogi panasz indítványunkhoz mellékelten csatoltuk a [REDACTED] engedélyeire vonatkozó tájékoztatás iránti megkereséseinkre adott közigazgatásági hatósági válaszokat, az indítványozók sehogy sem tudtak volna a megfelelni a másodfokú bíróság által támasztott követelményeknek.

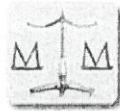
III. A jogorvoslati jog sérelme, mint alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés

Az Alaptörvény XVIII. cikk (7) bekezdése mindenki számára biztosítja, hogy jogorvoslattal éljen minden olyan bírósági döntéssel szemben, amely a jogát, vagy jogos érdekét sérti.

Alaptörvény XVIII. cikk

(7) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.

Azzal, hogy a 3.000.000,- Ft pertárgyértéket el nem érő pénzkövetelés érvényesítése iránt indított polgári peres ügyben az I. fokú bíróság helyt adott az indítványozók kereseti kérelmének, majd a II. fokú bíróság megváltoztatta az I. fokú ítéletet, az indítványozók részbeni pereszteségét eredményezte. A II. fokú ítélettel szemben az indítványozóknak a fentiekben kifejtetteknek

megfelelően nincs a régi Pp. által biztosított rendes (sem a II. fokú ítélet hibáját orvosolni képes rendkívüli) jogorvoslati lehetőségük, amellyel a II. fokú ítélet által az indítványozók jogainak sérelmét orvosolhatnák.

Álláspontunk szerint felmerül továbbá a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (régii Pp.) 271. § (2) bekezdésének (mint már hatályon kívül helyezett, de még alkalmazandó jogszabálynak) az Alaptörvény-ellenessége is.

Alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés merült fel ugyanis azzal, hogy a 3.000.000,- Ft összeget el nem érő pénzkövetelés érvényesítése tárgyú perekben a II. fokú bíróság jogsértő ítéletével szemben a (részben) pervesztessé váló feleknek (így az indítványozóknak) nincs érdemi jogorvoslati joguk. Mivel jelen ügyben az indítványozók vonatkozásában nem lehet szó az I. fokú ítélet jogsértő jellegéről, tekintettel arra, hogy az indítványozók jogsérelme csak a II. fokú ítélet meghozatalával következett be, az I. fokú ítélettel szemben az indítványozók nem éltek jogorvoslati jogukkal. A számukra jogsértő II. fokú ítélettel szemben pedig nem is volt lehetőségük jogorvoslatot igénybe venni.

Többek között a 3162/2018. (V. 16.) AB végzés is foglalkozott a régi Pp. 271. § (2) bekezdésével, utalva a 286/B/1998. AB határozatra; a 663/D/2000. AB határozatra; a 1173/D/2007. AB határozatra; valamint a 180/2010. (X. 20.) AB határozatra. Ezek szerint összefoglalva *„A felülvizsgálat értékhatárhoz kötése ismert mind a hazai, mind a nemzetközi polgári eljárásjogban. A rendelkezés célja – ahogyan a 2005. évi CXXX. törvény javaslatának miniszteri indokolása fogalmaz – eredetileg az volt, hogy a Legfelsőbb Bíróság elé csak a jelentősebb értékű perek kerüljenek. A munkateher-csökkenés mellett célszerűségi szempontja is volt az értékhatár bevezetésének, ugyanis „egy bizonyos határ alatt magának a jogérvényesítésnek a kockázata (esetleges perköltségviselés) már olyan nagy a követelt összeghez képest, hogy ésszerűtlen élni a jogorvoslati lehetőséggel”*

Mivel azonban az elsőfokú ítélet az indítványozók részére teljes mértékben megfelelt, értelmetlen lett volna az ellen fellebbezniük. A másodfokú ítélettel szemben az indítványozók fellebbeztek volna, amennyiben a polgári perrendtartás szabályai azt lehetővé tették volna. Mivel azonban nem teszik lehetővé, ezért az indítványozók lényegében nem volt sem rendes, sem pedig rendkívüli jogorvoslatra lehetőségük. A jogorvoslathoz való jog ilyen széles terjedelemben való elvonása – még ha alacsonyabb pertárgyértékről is van szó – egyértelműen a jogorvoslathoz való alapjog, valamint a jogbiztonság sérelmét jelenti.

Budapest, 2019. augusztus 28.

Tisztelettel:

